

Het kleine Lam

Fredric Brown

Ze was niet thuisgekomen om te eten en tegen acht uur haalde ik een paar plakjes ham uit de ijskast en maakte voor mezelf een boterham. Ik maakte me geen zorgen, maar ik was een beetje rusteloos. Ik liep alsmaar naar het raam en keek naar de stad aan de voet van de heuvel, maar ik zag haar niet aankomen. De maan scheen die avond en het was licht en helder. De lichtjes van de stad waren mooi en daarboven tekenden zich de heuvelkammen blauwzwart af tegen een gele, wassende maan. Ik voelde de lust in me opkomen om het te schilderen, maar dan zonder maan; als je op een schilderij een maan schildert, wordt het zoetelijk. Van Gogh heeft het gedaan op zijn schilderij Sterrenhemel en dat schilderij ziet er niet zoetelijk uit; het is eerder angstaanjagend, maar toen hij het maakte was hij ook al gek; een heleboel van wat Van Gogh heeft gedaan, zou door een man die bij zijn verstand is, niet gedaan kunnen worden.

Ik had mijn palet nog niet schoongemaakt, dus pakte ik het op en probeerde wat te werken aan het schilderij waar ik de vorige dag mee was begonnen. De ruwe schets was klaar en ik begon een kleur groen te mengen om een bepaalde hoek mee op te vullen, maar het wilde niet

lukken en ik besepte dat ik zou moeten wachten tot ik daglicht had voor ik het goed kon krijgen. 's Avonds bij kunstlicht kun je schetsen opzetten of ergens de laatste hand aan leggen, maar als het gaat om kleuren te mengen en op te brengen, dan moet je wachten tot je daglicht hebt. Ik maakte mijn vuile palet schoon, zodat ik de volgende morgen met een schone lei zou kunnen beginnen en ik maakte mijn kwasten schoon; het was al bij negenen en ze was er nog steeds niet.

Nee, ik had geen reden om me zorgen te maken. Ze was ergens bij vrienden en er was niets aan de hand. Mijn studio ligt zowat een kilometer buiten de stad in de heuvels en ze kon me onmogelijk waarschuwen, want we hebben geen telefoon. Waarschijnlijk dronk ze iets met vrienden in de Waverly Inn en ze had geen reden om te denken dat ik me bezorgd over haar zou maken. We waren geen van beiden mensen van de klok; dat wisten we van elkaar. Ze zou wel gauw naar huis komen.

Er stond nog een restje wijn en ik schonk mezelf een glas in en dronk er een slok van, terwijl ik door het raam naar de stad keek. Ik draaide het licht achter me uit, zodat ik in de heldere nacht beter naar buiten kon kijken. Op een kilometer afstand in het dal zag ik de lichten van de Waverly Inn.

Het licht was wat schel, even schel als de krijsende jukebox die me ervan weerhield om er vaak naar binnen te gaan. Vreemd genoeg had Lamb geen last van de

jukebox, hoewel ze toch ook van goede muziek houdt. Hier en daar fonkelden nog meer lichtjes. Kleine boerderijen, een paar andere studio's. Het huis van Hans Wagner op de helling, driehonderd meter onder het mijne gelegen. Een groot huis met een bovenlicht; ik benijdde hem om dat bovenlicht. Maar ik hield niet van zijn streng schooIse stijl. De schilderijen die hij maakte leken op kleurenfoto's; in feite zag hij de dingen als door het oog van een camera en hij schilderde ze zonder dat ze door de katalysator van zijn fantasie waren gefilterd. Hij was een prima vakman, meer niet. Maar zijn werk werd goed verkocht; hij kon zich een bovenlicht veroorloven. Ik dronk mijn laatste beetje wijn op en ik voelde een zware druk op mijn maag. Ik wist niet waarom. Lamb was vaker laat thuisgekomen, veel later nog dan nu. Ik had totaal geen reden om me zorgen te maken. Ik zette mijn glas in de vensterbank en opende de ...